

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΤΟΣ Θ' ΣΑΒΒΑΤΟΝ 14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1931 ΑΡΙΘ. 7

ΟΙ ΛΑΪΚΟΙ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

Δ'.

Ἡ ὑπὸ τοῦ πληρώματος ἀποδοχὴ ἢ ἀποδοκιμασία ὡς ἐξωτερικὸν κριτήριον.

Ἡδὴ ζητεῖται, πρὶαν σημασίαν κέκτηται διὰ τὸ πρὸς συνόδου τινὸς ἢ ὑπὸ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀποδοχὴ τῶν ἀποφάνσεων αὐτῆς;

Ἡ ἀποδοχὴ αὕτη ἀποτελεῖ μόνον τὸ ἐξωτερικὸν κριτήριον περὶ τοῦ ὅτι ἡ σύνοδος αὕτη εἶναι ὄντως Οἰκουμενικὴ. Δὲν καθιστᾷ τὴν σύνοδον ταύτην ἢ ἀγνωρίζεις τοῦ πληρώματος οἰκουμενικῆν, ἀλλὰ διότι ἡ σύνοδος καθωδηγήθη ὄντως ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, διὰ τοῦτο ἀναγνωρίζεται καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς ταύτη. Καὶ ἐξηγουόμεθα.

Τοῦ χαρίσματος τοῦ γινώσκειν καὶ ὀρθοτομεῖν τὴν ἀλήθειαν δὲν ἀπηλλοτριώσαμεν βεβαίως οὐδὲ ἡμεῖς τὸν εὐσεβῆ λαόν, ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ χαρίσματος ἀποδεχόμεθα, ὅτι μεταδίδεται ἐν ἑκάστῳ τῶν πιστῶν «πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, ... πνεῦμα γνώσεως καὶ εὐσεβείας». Ἐπειτα δέ, ὡς ἤδη εἶπομεν, οἱ Οἰκουμενικαὶ σύνοδοι δογματίζουσαι διασαφηνίζουσι καὶ διατυποῦσιν ἀκριβέστερον τὴν ἤδη ὑπάρχουσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀλήθειαν, ἡ δὲ ἀλήθεια αὕτη δὲν ἀποτελεῖ γνῶσιν τινα ἀφρητημένην καὶ ψιλὴν, ἀλλὰ τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεως, ὅστις δέον νὰ εἶνε κέντρον παντὸς χριστιανοῦ καὶ νὰ βιωτῆ ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τὰ δόγματα ἀποτελοῦσιν ἀποφάνσεις περὶ τῆς ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν ἀμφισβητούμενης σωτηρίου καὶ ζωοπαρόχου ἀληθείας, τὰ πάντα μέλη τῆς ἐκκλησίας, τὰ μετ' ἐνδιαφέροντος ἀπαπτότου παρακολουθοῦντα τὰς διαφορὰς φάσεις τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας κατὰ τῶν αἰρετικῶν ἀγῶνος, οὐδ' ἀμῶς δύνανται μετ' ἀδιαφορίας νὰ ἀντικρούσωσι τὸν διὰ τῶν συνοδικῶν ἀποφάνσεων σημειούμενον ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἐπίσημον σταθμόν. Οὕτω παρουσιάζεται ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος κριτικὴ τῶν συνοδικῶν ἀποφάνσεων αὐθόρμητος καὶ φυσική, ἐστὶ δ' ὅτε καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἀσυγκράτητος.

Πρόδηλον ἐντεῦθεν, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκκλ. πληρώματος ἀποδοχὴ καὶ ἀγνωρίζεις συνόδου τινὸς ὡς Οἰκουμενικῆς, ἐκφράζουσα τὴν φωνὴν τῆς ὅλης Ἐκ-

κλησίας, δὲν ἀποτελεῖ μὲν ἐπικύρωσιν τῶν συνοδικῶν πράξεων, ἀνευ τῆς ὁποίας αὐταὶ θὰ ἦσαν ἄκυροι, ἀλλὰ μόνον μαρτυρίαν ἐξωτερικὴν ἐπισημοτάτην περὶ τῆς ἰερότητος τῆς συνόδου ταύτης. Ἐξαρκεῖ δὲ καὶ μόνη ἢ ἀποδοχὴ αὕτη πρὸς ὀριστικὴν ἀναγνώρισιν Συνόδου τινὸς ὡς Οἰκουμενικῆς, ὡς συνέβη τοῦτο προκαιμένου περὶ τῆς Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς, τῆς ὁποίας ἡ Οἰκουμενικότης, καίπερ ἀμφισβητηθεῖσα σοβαρῶς ὑπὸ τῆς ἐν Φραγκοῦργῃ συνόδου τοῦ 794, καθὼς καὶ ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας τῷ αὐτῷ ἔτει, παρέμεινε ἀπαρασάλευτος, θεμελιωθεῖσα ἐπὶ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἐκκλ. πληρώματος καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ κύρους νεωτέρας τινὸς οἰκουμενικῆς συνόδου.

Ὡσαύτως καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος ἀποδοκιμασία ψευδοσυνόδου τινὸς ἐξαρκεῖ καὶ μόνη εἰς ὀριστικὴν καταδίκην ταύτης, μαρτυρεῖ δὲ περὶ αὐτοῦ ἢ περιπτώσεως τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ συνόδου, ἧς μολονότι κατὰ τὴν σύνθεσιν αὐτῆς εἶχεν ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς οἰκουμενικότητος, κατεδικάσθη ὀριστικῶς ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν. Αἱ μονοθελητικαὶ ἐξ ἄλλου ἔριδες παρουσιάζουσι περιπτώσιν, καθ' ἣν, ἐνῶ, ὡς ἤδη εἶπομεν, σύμπασα ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐφαίνετο συγκεκλεισμένη εἰς τὴν μονοθελητικὴν πλάνην, τὴν σημαίαν τῆς ὀρθῆς πίστεως ἐβάσταζον στερεῶς δύο μοναχοί, ὁ Σωφρόνιος καὶ ὁ Μάξιμος, μολονότι οὗτοι οὐδὲν χάρισμα ἱερωσύνης ἔφερον. Τὸ παράδειγμα δὲ τοῦ μοναχοῦ Μαξίμου ἀντιτασσομένου πρὸς πάσας τὰς προδιδούσας τὴν ὀρθοδοξίαν ἐκκλ. ἀρχὰς καὶ διωχθέντος σκληρῶς καὶ ἀποθανόντος ἐν διαστάσει καὶ χωρισμῷ πρὸς αὐτάς, ἵνα ἀνακηρυχθῇ ἔπειτα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὁμολογητῆς τῆς πίστεως ἅγιος, ἀποδεικνύει ἀκριβῶς τὰ δικαιώματα ἀλλὰ καὶ καθήκοντα τῶν ἀπλῶν τῆς ἐκκλησίας μελῶν πρὸς προάσπισιν τῆς πίστεως των, ὅταν ἀποδεδειγμένως αὕτη διώκεται. Ὁ Ἰἔσος ἄλλως τε κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας συνόδου κηρύττει σαφῶς, ὅτι «οἱ δι' αἵρεσιν τινα παρὰ τῶν ἁγίων συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διατέλλοντες, ἐκείνου τὴν αἵρεσιν δηλονότι δημοσῶς κηρύττοντος καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ

τοιούτοι, οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑποκρίσονται, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωρίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται»¹.

Τυχάνει δ' ἐπὶ πλέον καὶ ἐξ ἑαυτοῦ δηλον, ὅτι ἡ κατὰ τῆς ψευδοσυνόδου αὐθόρμητος τοῦ ἐκκλησιαστ. πληρώματος ἀποδοκιμασία καὶ ἐξέγερσις καθίσταται τοσοῦτω μᾶλλον φυσικὴ καὶ ἀσυγκράτητος, ὅσῳ περισσότερον καὶ ἡ σύνοδος ἐξέκλινε τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ πλήρωμα διαφλέγεται ὑπὸ ζήλου ἱεροῦ. Μόνον δὲ οὕτω, ἀναγνωριζομένης ὡς φυσικῆς καὶ κανονικῆς καὶ κατὰ πάντα ἐπαινετῆς τῆς ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκδηλωμένης αὐθόρμητος ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας αὐτοῦ, δύναται πλήρως νὰ βοηθῆ, πῶς «*ὁ φύλαξ τῆς ὀρθοδοξίας, τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας, τ. ἔ. ὁ λαὸς αὐτός ἐστι*»².

Π. Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

1. Ράλλη καὶ Ποτλῆ Συν. Ἱ. Κανόνων 2, 693.

2. Ἴδε τὴν ἀπὸ 6 Μαΐου 1848 Ἐγκύκλιον πρὸς πάντας τοὺς ὀρθοδόξους τῶν πατριαρχῶν τῆς Ὁρθοδ. Ἀνατ. Ἐκκλησίας (ἐν Ἐκκλ. Δικαίῳ Μίλλας μεταφρ. Ἀποστολοπούλου σελ. 309).

Ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΙΩΝΑ

ΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ

Ἐκ τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς (ια' 23—25), βραδύτερον δὲ καὶ ἐκ τῶν συνοπτικῶν Ἐθαγγελίων, μανθάνομεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς «*ἐν τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο*», ἦτοι κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ πάθους, συνέφαγε μετὰ τῶν μαθητῶν του, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τοῦ δείπνου λαβὼν ἄρτον εὐχαριστήσας ἔκλασε κλπ. συγχρόνως δὲ συνέστησεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους νὰ ἐπαναλαμβάνωσιν ὅτι Αὐτὸς ἐνώπιον ἐκείνων ἐποίησε διὰ τοῦ «*τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν*» (Λουκ. κβ' 14—20· πρβ. καὶ Ματθ. κς' 24—31 καὶ Μάρκ. ιδ' 22—26). Διὰ τούτων ὁ Ἰησοῦς ἔρριψε τὸν σπῆρον τῆς βραδύτερον τοσοῦτον ἀναπτυχθείσης χριστιανικῆς λειτουργίας. Ὁ Ἰησοῦς ὄθεν εἶναι ὁ συστήσας τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας· εἰς Αὐτὸν ὡσαύτως ἀνάγονται καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ χριστιανισμοῦ μυστήρια, τὸ βάπτισμα (Ματθ. κη' 19, Ἰωάν. γ' 5), ἡ μετάνοια ἢ ἐξομολόγησις (Ἰωάν. κ' 23) κλπ. Ἐνταῦθα ἐπίσης πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ Χριστὸς συνέδεσε τὰ μυστήρια ταῦτα πρὸς ὠρισμένους φραστικoὺς ἢ τελεουργικοὺς τύπους, οὓς διεφύλαξεν ἡ Ἐκκλησία. Ἐπομένως ἡ ἱστορία τῆς χριστιανικῆς λατρείας συνυφαίνεται μετὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν ἔρευναν τῶν πηγῶν τῆς λατρείας εἶναι ἀνάγκη νὰ ρίψωμεν βλέμμα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τοῦ πρώτου αἰῶνος.

Μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ, ἐπορεύθησαν ὁ μαθηταὶ εἰς Γαλιλαίαν (Ματθ. κη' 10, 16, Μάρκ. ια' 7, Ἰωάν. κα'), ὅπου κατ' ἐπανάληψιν ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὁ Κύριος. Αἱ ἱστορικῶς ἐκ τῆς Γραφῆς βεβαιωμένοι ἐμφανίσεις αὐταὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἄλλους μαθητάς, ἀνεξωπύρηναν τὴν πρὸς Αὐτὸν πίστιν καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ταχύτεραν διαμόρφωσιν τῆς χριστιανικῆς λατρείας. Οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ μαθηταὶ ἐπέστρεψαν ἐκ Γαλιλαίας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου συνενωθέντες μετ' ἰουδαϊκῶν κύκλων, διήρχοντο τὰς ἡμέρας αὐτῶν συγκεντρωμένοι κατὰ τὸ πλεῖστον «*εἰς τὸ ὑπερφῶν*» (Πράξεις α' 13, Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀναστάντος καὶ ἐμφανισθέντος εἰς αὐτοὺς Ἱ. Χριστοῦ ἐβλεπον οἱ πρῶτοι οὗτοι χριστιανοὶ τῆς Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐκ νεκρῶν ἀνέστησεν. Ἡ λατρεία αὐτὴ κατὰ τοῦτο διαφέρει τῆς λατρείας τῶν ἄλλων θρησκειῶν, καθ' ὅσον ὁ Χριστὸς, τὸ ὑποκείμενον δηλαδὴ τῆς λατρείας, δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν μυθολογίαν ἀλλ' ὡς τονίζεται ἐν τῇ Γραφῇ, εἶναι ἱστορικὸν πρόσωπον, μετὰ σάρκα, ὅσα καὶ αἷμα, τὸν ὁποῖον πολλοὶ μαθηταὶ εἶδον καὶ ἤκουσαν καὶ ἐφηγάθησαν (Ἀ' Ἰωάν. 1 κ. ἔ. Α' Κορ. ε' 6 κλπ.).

Πῶς ἡ λατρεία αὐτὴ τοῦ Ἰησοῦ διεμορφώθη ἐν Παλαιστίνῃ; Πολλοὶ διατείνονται: 1) ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Ἰησοῦ θὰ ἐφαίνετο εἰς τὸν ἀπλοϊκὸν λαὸν ὡς λατρεία ἡρώος τινος καὶ 2) ὅτι εἶναι παράδοξον πῶς Ἰουδαῖοι εἰλικύθησαν εἰς τοιαύτην λατρείαν, ἀφοῦ ἡ λατρεία ἡρώων καταστρέφει τὴν μονοθεϊτικὴν βάσιν τῆς ἰουδαϊκῆς θρησκείας. Ἄλλοι ὅμως ἀπαντῶσιν εἰς τοὺς τὰ τοιαῦτα διατεινομένους ὅτι τὸ πρῶτον δὲν εἶναι τόσον δυσεξήγητον, ἐὰν ἀναλογισθῶμεν ὅτι τότε ἔξω ἐν Παλαιστίνῃ καὶ δὴ ἐν Ἱερουσαλήμ πλείστοι ὅσοι ἔλληνισται Ἰουδαῖοι· οἱ Ἕλληνες, οἵτινες ἐξήτησαν, καθ' ἃ ἀφηγεῖται τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, ὅπως ἴδωσι τὸν Ἰησοῦν, ἦσαν Ἕλληνισταί, δηλαδὴ Ἰουδαῖοι οἱ ὁποῖοι ὠμίλουν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἦσαν ἐξωκλειωμένοι πρὸς τὴν ἑλληνικὴν νοσοτροπίαν. Ἡ ρίζα λοιπὸν τῆς λατρείας ταύτης, ἐξακολουθῶν, εὐρίσκειται μὲν ἐν Παλαιστίνῃ, ἀλλ' ὁ χυμὸς τῆς διοχετεύεται εἰς ἑλληνικὸν πνεῦμα.

Οἱ ὁπαδοὶ ὅμως τῆς νεαρᾶς ταύτης λατρείας δὲν παύουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι Ἰουδαῖοι καὶ ἐπομένως διατηροῦσι τὸν σύνδεσμον μετὰ τῆς ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς, θεωροῦντες ἑαυτοὺς ἀκόμη ὡς ἀνήκοντας εἰς τὸν λαὸν Ἰσραὴλ καὶ δὴ ὡς τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Ἰσραὴλ, τοὺς ὁποῖους ὁ Θεὸς ἤξισεν ὅπως πιστεύσωσιν εἰς τὸν Μεσσίαν Χριστόν. Ἐξ αὐτοῦ ἐξηγεῖται διατί ἐξηκολούθουν νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομώντος καὶ δὴ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς λατρείας τῶν Ἰουδαίων.

Ἡ πίστις εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἡ λατρεία Αὐτοῦ διεδόθη ταχέως εἰς τὴν Φοινίκην, Συρίαν καὶ Κύπρον. Τότε ἔχομεν τὴν πρώτην ὀργάνωσιν ἱεροποστολῶν, αἵτινες, ἔχουσαι ὡς κέντρον τὴν Παλαιστίνην ἐνήργουν πρὸς προσηλυτισμὸν εἰς τὰς πλησιεστέρας χώρας. Ἡ κίνησις αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ προκαλέσῃ διωγμοὺς ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, γνωρίζομεν δὲ ποῖαν στάσιν ἐτήρησε κατὰ τοὺς διωγμοὺς τούτους.

Παῦλος καὶ πῶς ἔπειτα, συνεπεία ἐμφανίσεων τοῦ Ἰησοῦ εἰς αὐτὸν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Δαμασκῶ, μετεστράφη εἰς τὸν χριστιανισμόν.

Ποία εἶναι ἡ στάσις τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἔναντι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τῆς νέας χριστιανικῆς λατρείας; Διὰ τὸν Παῦλον ὁ σταυρὸς τοῦ Χο στοῦ εἶναι ἡ μεγάλη ἀπελευθερωτικὴ πράξις τοῦ Θεοῦ (Γαλατ. α' 4), διὰ τῆς ὁποίας ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν ἀπαλλάσσεται πᾶσι δεσμεύσεως· ὁ μωσαϊκὸς ἄρα νόμος, ὡς δεσμευτικὴ δύναμις, καταργεῖται. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Παῦλος ἀντιτίθει τὴν πίστιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἢ τὴν χάριν εἰς τὸν (μωσαϊκὸν) νόμον. Διὰ τῆς διδασκαλίας ταύτης εἶναι φανερόν ὅτι διακόπτεται πᾶς σύνδεσμος τοῦ Παύλου πρὸς τὸν Ἰουδαϊσμόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ ἀπόστολος Παῦλος παρουσιάζεται ὡς εἰσηγητὴς τῆς νέας ταύτης λατρείας εἰς τὰ ἔθνη· σπουδαιοτάτην περὶ τούτου μαρτυρίαν παρέχει εἰς ἡμᾶς ἡ πρώτη πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή.

Τοιοῦτοτρόπως ἔχομεν ἐκ τῆς Κ. Διαθήκης δύο κειχωρισμένας πηγὰς διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πρώτης χριστιανικῆς λατρείας αἱ ὁποῖαι ἀναλογοῦν καὶ ἀναφέρονται εἰς τὰς δημιουργηθείσας δύο καταστάσεις ἢ λατρευτικὰς κατευθύνσεις κατὰ τὸν ἀποστολικὸν αἰῶνα: Τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων ἀφ' ἑνός, αἵτινες μᾶς περιγράφουσι λίαν ἐκφραστικῶς τὴν ἐν γένει ζωὴν καὶ κίνησιν τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ χριστιανικῆς κοινότητος¹ καὶ τὴν πρώτην πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν ἀφ' ἑτέρου, ἣτις μᾶς παρέχει πολυτιμοτάτας πληροφορίας περὶ τῆς λατρείας τῆς ἐν Κορίνθῳ Ἐκκλησίας (πρὸβ ἰδίως τὸ κεφ ἰδ'), ἣς λατρείας εἰσηγητὴς ὑπῆρξεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

1. Περὶ τῆς πρώτης χριστιανικῆς λατρείας ἐν Ἱερουσαλὴμ πρβ. ἄρθρον ἡμῶν ἐν «Ἐκκλησίᾳ» 1930 ἀριθ. 32 (σελ. 259—260).

ΔΗΜ. Ν. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ἘΚΚΛΗΣΙΑΝ.

ΠΕΡΙ ΜΙΑΝ ΚΑΚΟΒΟΥΛΟΝ ΕΙΔΗΣΙΝ

Ψίλε κ. διευθυντά

Καίτοι εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐκκλησίας» οὐδεμὲν ἄς θὰ ἤξιωσαν προσοχῆς τὴν ἐκ Βερολίνου τηλεγραφηθεῖσαν ὑτοπιον εἴδησιν περὶ εὐρέσεως ἐν Ἱερουσαλὴμ σαρκοφάγου μετὰ σώματός τινος «Ἰησοῦ νέου Ἰωσήφ», ὅπερ κακοβούλως ἀφέθη νὰ πιστευθῆ, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνήκη εἰς τὸν Ἰ. Χριστόν, ἐν τούτοις πιστεύω, ὅτι θὰ ἔχωσι τὴν περὶ ἔργειαν νὰ μάθωσι τὴν ἐξῆς χαρακτηριστικὴν λεπτομέρειαν, ὅσοι τοὐλάχιστον ἀγνοοῦσιν αὐτήν. Λοιπὸν ὁ ἀρχαιολόγος, οὗ τὸ ὄνομα συνδέθη μετὰ τοῦ θεοῦ τούτου, εἶναι ὁ Ἑβραῖος καθηγητὴς τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἑβραϊκοῦ πανεπιστημίου *Ἐλεάζαρ Διπᾶ Σουκενίκ*, εἰς δὲ τῷ 1928 ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ πανεπιστημίου τὸ ἔργον τῆς ἀνασκαφῆς τῆς ἐν Αἰγίνῃ καλαυῆς ἰουδ. συναγωγῆς καὶ ὅσκις ἀπὸ

τοῦ 1929 διανεργεῖ ἐντολῇ τοῦ αὐτοῦ πανεπιστημίου ἀνασκαφὰς συναγωγῶν τινων ἐν Παλαιστίνῃ καὶ τάφων τινῶν παρὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ, μεταξὺ τῶν ὁποίων φαίνεται ὅτι συγκαταλέγεται καὶ ὁ δῆθεν ἀνευρεθεὶς τάφος τοῦ Χοι τοῦ!

Ἦκουσα καὶ φαντάζομαι πόσον θὰ λυπῆ ἡ εἴδησις αὕτη τοὺς ἀφανατίστους θεησκευτικῶς Ἱσραηλίτας, εἰς οὓς συγκαταλέγονται καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι φιλοξενούμενοι.

Μετὰ πάσης τιμῆς
Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Πέμπτης 12 τρ. μ. ὁ Μακ. Πρόεδρος ἀνεκοίνωσε μετὰ λύπης εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν παραίτησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμοθέου ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, διὰ λόγους ὑγείας πιστοποιουμένους ὑπὸ δύο ἐπιστημόνων ἰατρῶν. Ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐξέθεκε διὰ μακρῶν τὴν ἐκκλησιαστικὴν δρᾶσιν αὐτοῦ καὶ ὡς ἱεροκήρυκος τοῦ θεοῦ λόγου καὶ ὡς συγγραφέως ὠφελίμων βιβλίων καὶ ὡς Ἱεράρχου. Ὁθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ λύπης ἀποδεξαμένη τὴν παραίτησιν, ἀπεφάσισεν ὅπως ἐκφράσῃ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην πρώην Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμοθέου.

—Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς χηρευσάσης Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας καταστήσασα εἰς αὐτὴν τὸν θεοφιλ. Ἐπίσκοπον Σταυρουπόλεως Θεόκλητον. Ὡσαύτως προβάσα εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς χηρευσάσης Μητροπόλεως Χίου, κατέστη μὲν εἰς αὐτὴν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀδριανουπόλεως Πολύκαρπον, κατήργησε δὲ τὴν προσωρινὴν Μητρόπολιν Ὁρεστιάδος. Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ἀποφασίσασα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος νὰ τοποθετηθῇ καὶ εἰς τὰς Μητροπόλεις Θήρας καὶ Λευκάδος ἐκ τῶν ὑπαρχόντων βοηθῶν Ἐπισκόπων, ὧν ὁ θεομὸς καταργεῖται, κατέστησεν εἰς μὲν τὴν Μητρόπολιν Θήρας τὸν θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Βρεσθένης Ἀνθιμον, εἰς δὲ τὴν Μητρόπολιν Λευκάδος τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Δωδώνης Δημήτριον, οὗτινος ἐξητήθη ἡ ἀπόλυσις παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

—Προσκληθέντες εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν οἱ νέοι Μητροπολίται Χίου Πολύκαρπος, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Θεόκλητος ἤκουσαν παρὰ τοῦ Μακ. Προέδρου τὴν κατάστασιν αὐτῶν εἰς τὰς εἰρημένας Μητροπόλεις καὶ ἠὲ χαρίστησαν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον. Μεθ' ὃ ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου τὸ κεκανονισμένον Μήνυμα. Μετὰ μεσημβρίαν συνήλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεχίσασα τὴν συνεδρίαν, προσήλθε δὲ εἰς αὐτὴν ὁ ἐξ Ἀμερικῆς ἀφικόμενος

Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας Βασίλειος, εὐχαριστήσας τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐπὶ τῆ ἀποκατάσει αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Δράμας. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνεδρίας ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου τὸ κεκανονισμένον Μήνυμα. Σήμερον ἐτελέσθη καὶ τὸ Μήνυμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θήρας Ἀνθίμου.

—Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διὰ προαγωγῆς διορίσθη ὁ Γραμματεὺς αὐτῆς Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Βαβανάτος, εἰς Γραμματεία προήχθη ὁ Μ. Ἀρχιδ. Χρυσόστομος Μπυγδης, Γραφεὺς δὲ διορίσθη ὁ Διάκονος Στέφανος Παλάσκας.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας ἀνεχώρησε τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐπανακαμπτῶν εἰς Ἑλλάδα.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου παρουσιασθεῖς εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρας ἠνεχάρησεν αὐτὴν. Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν μισημβοίαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν μεταβὰς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀπεχαιρέτισε τὸν μετὰ μικρὸν ἀναχωρήσοντα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς.

—Παθῶν πρό τινων ἡμερῶν ἐκ συμφορήσεως ἐτελεύτησε τὸν βίον τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 8 Φεβρουαρίου ὁ γηραιὸς Μητροπολίτης Χίου Ἱερωνύμος, ἄγων τὸ 71ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ ἀειμνήστος Μητροπολίτης Ἱερωνύμος ἐγεννήθη ἐν Χίῳ τῷ 1860, ἀποφοιτήσας δὲ τῆς β'. ταξέως τοῦ Γυμνασίου Χίου τῷ 1877 προσεκλήθη εἰς ΚΠολιν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Μαρωσείας Ἱερωνύμου Γοργίου, πρώτου ἐξαδέλφου τοῦ πατρὸς του, εὐτιμος τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον κληρικὸς γενόμενος προσέλαβε. Εἰσαχθεὶς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, ἐχειροτονήθη διάκονος ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἰωακείμ Δ' κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῶν σπουδῶν του (1885). Μετὰ τοῦτο προσελήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἱερωνύμου μετατεθέντος εἰς τὴν Μητρόπολιν Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης, ἐργασθεὶς ἐκεῖ ἐπὶ διετίαν, ἐπανελθὼν δὲ εἰς ΚΠολιν διορίσθη καθηγητὴς τῆς ἐν Φαναρίῳ τότε λειτουργείσης Ἱερατικῆς Σχολῆς. Ἀποποιήθει τὴν θέσιν καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐπανήλθεν εἰς Πρεβέζαν διορισθεὶς ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος, ἰδιαζόντως πολεμήσας τὰς ξένας προπαγάνδας, μέχρι τοῦ 1890, τοῦ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης μετατεθέντος εἰς τὴν Μητρόπολιν Νικαίας. Κατὰ τὸ προνομιακὸν ζήτημα ἀνέπτυξε μεγάλην δραστηριότητα, συνέπαια τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλείης Γερμανὸς προσέλαβεν αὐτὸν ὡς Πρωτοσύγκελλον τῆς Μητροπόλεως Ἡρακλείας καὶ μετὰ διετίαν προήχθη εἰς βοηθὸν Ἐπίσκοπον ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐιρηνοπόλεως. Κατὰ Μαῖον τοῦ 1897 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου, εὐδελωμάτα ἐργασθεὶς καὶ ἀναπτύξας μεγάλας ποιμαντικὰς ἀρετάς. Τῷ 1901 ἡ Ἐπισκοπὴ Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου προήχθη εἰς Μητρόπολιν, τῷ δὲ 1902 προσεκλήθη ὡς συνοδικὸς ὁ νέος Μητροπολίτης, διορισθεὶς πρόεδρος τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ ἐφοροταμίας τῆς Θεολογικῆς τῆς Χάλκης. Ὡς πρόεδρος τῆς Μ. Σχολῆς δὲ ὑπεμνήματος ἐζήτησε τὴν παρ' αὐτῇ ἴδρυσιν τελείου Δι-

δασκαλείου, ὡσαύτως δὲ ἐμπορικῆς καὶ γλωσσικῆς σχολῆς, ὅπως ἡ ἀνωτάτη ἐκείνη ἐθνικὴ σχολὴ ἀναποκρίνηται εἰς πάσας τὰς ἐκπαιδευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἀνάγκας. Αἱ προτάσεις του ἐγένοντο ὑπὸ πολλῶν δικάι, ὑποστηρικθεῖσαι ἰδίως ὑπὸ τοῦ σχολάρχου Μιχαὴλ Σάρδεων, ἀλλ' ἀντέστη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν ὁ Ἰωακείμ Γ'. Βραδύτερον ὅμως ἐπραγματοποιήθησαν αἱ ὑποδείξεις ἐκείναι ἔστω καὶ ἀτελῶς. Τῷ 1909 προήχθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Χίου ἢν ἔκτοτε ἔσεφίλω καὶ θεαρέστας ἐπὶ 22 συναπτὰ ἔτη ἐκυβέρνησεν. Ὁ ἀειμνήστος Μητροπολίτης Χίου Ἱερωνύμος ὑπῆρξεν ἀληθῶς εἰς τῶν διαπρεπεστέρων ἱεραρχῶν, δραστηριώτατος καὶ ἰκαριώτατος πατὴρ ἀληθῆς καὶ γνήσιος τοῦ ποιμνίου του. Παρὰ τὴν σωματικὴν του διάπλασιν, ἦτις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὑπῆρξε μέγιστος δι' αὐτὸν κώλυμα, διετήρησε ἀμείωτον τὴν ποιμαντικὴν σύνεσιν καὶ θερμότητα τὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

—Ἀλλεπάλληλα τηλεγραφήματα ἐκ Χίου κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀνηγγείλαν ὅτι ὁ Μητροπολίτης Χίου παθὼν ἐκ συμφορήσεως διετέλει ἐν ταῖς ἐσχάταις στιγμαῖς αὐτοῦ. Τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας ἀνηγγέλθη ὁ θάνατος διὰ τηλεγραφημάτων τοῦ θεοφίλ. Ἐπισκόπου Ἰωνοπόλεως καὶ εἰτα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρδαμύλων. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν διαβιβάσας πρὸς τὸν λαὸν τῆς Χίου τὴν λύπην τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ ἀπόκληαίᾳ τοῦ διαπρεποῦς Ἱεράρχου, παρεκάλεσε τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μυτιλήνης ὅπως μεταβῆ καὶ προστῆ τῆς κηδείας, ὀρισθείσης διὰ τὴν 2 μ.μ. τῆς Τετάρτης. Ὁ Σ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης ἀπήντησεν ὅτι θάμετέβαιεν εἰς Χίον μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐπαύριον. Ταυτοχρόνως δὲ εἰδοποιήθη καὶ ὁ Σεβ. Πλωμαρίου. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἕνεκα τῆς τρικυμίας κατέστη ἀδύνατος ἡ μετάβασις καὶ ἄλλων Ἀσχερῶν ἐξώθεν. Ὅσον πρέεστη τῆς κηδείας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καρδαμύλων ἐκφωνήσας καὶ τὸν ἐπικηδέσιον λόγον.

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον μετὰ λύπης τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Χίου Ἱερωνύμου. Κατελθούσα δὲ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγ. Ἀποστόλου Ἀνδρέου ἐπέλεσε τρισάγιον εὐχρηθεῖσα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου.

—Τοποτηρητὴς τῆς χρευσίας Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου διορίσθη ὁ Θεοφιλέστατος βοηθὸς Ἐπίσκοπος Ἰωνοπόλεως Γρηγόριος.

—Κατόπιν ὑποβληθείσης εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀναφορᾶς τοῦ Ὁργανισμοῦ τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας διὰ τῆς ὁποίας κοινοποιεῖ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1802 τῆς 11-11-30 ἔγγραφοῦ του πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν Δημοσίου Λογιστικοῦ δι' οὗ τὰ ὑπ' αὐτὸν Τοπικὰ Συμβούλια παραπονοῦνται ὅτι ἐνίοι τῶν ταμιῶν δὲν ἐπιλαμβάνονται μετὰ προθυμίας τῆς εἰσπράξεως τῶν καθυστερουμένων ἐσόδων τῶν Ἱ Μονῶν, ἐνετάλησαν οἱ Ἐπιθεωρηταὶ δημοσίων ὑπολόγων ὅπως κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν Δημοσίων Ταμιῶν ἐρυνώσων εἰδικῶς

τερον καὶ περὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν καθυστερουμένων ἐσόδων τῶν Ἱ. Μονῶν.

—Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἐγνώρισε πρὸς τὰ Τοπικὰ Συμβούλια ὅτι ἡ Γενικὴ Δ[ί]οις Δημοσίου Λογ[ο]κοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8568 ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1931 ἐγγράφου τῆς παρακαλεῖ, ὅπως συστηθῆναι εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς τὴν ταχίστην ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν τῶν πρὸς τὸ Δημόσιον πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συνεπειῶν τοῦ Νόμου.

—Τὸ Ἀνώτατον τοῦ Κράτους Δικαστήριον ὁ Ἄρειος Πάγιος ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 213 τοῦ ἔτους 1930 ἀπόφασιν αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐσχάτως ἐμφανισθέντων Χιλιαστῶν, ἐπιχειροῦντων ἀναβίωσιν τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καταδικασθείσης Ἰουδαϊκῆς αἰρέσεως τοῦ Χιλιασμοῦ. Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος ἔκρινεν ἀπαραίτητον τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ τὰς προηγηθείσας αὐτῆς σχετικὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου Αἰγαίου νὰ ἐκδώσῃ εἰς ἰδιαιτέρον βιβλίον, οὐ μόνον ἀπλῶς χάριν τῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ κυρίως πρὸς ὀδηγίαν τῶν ἀρμόδιων δικαστικῶν ἰδ.α. καὶ ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, αἵτινες οὕτω θὰ ἔχουσιν ὀδηγὸν ἐν ταῖς λεπταῖς καὶ ἰδιαζούσης φύσεως ἐνεργείαις αὐτῶν. Ἀποστείλασα πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου τούτου παρεκάλεσεν αὐτοὺς ὅπως παραδώσωσιν ἀσφαλῶς ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον εἰς τοὺς προϊσταμένους τῶν ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Μητροπόλεως αὐτῶν ὑπηρετουσῶν Δικαστικῶν καὶ Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν (Πρόεδρος Δικαστηρίου, Εἰσαγγελέα, Διευθυντὴν Ἀστυνομίας κλπ.) καὶ εἰς ὅτινα ἄλλον ἤθελε κρίνει σκόπιμον.

—Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν δ' ἐγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον παρακαλεῖ ὅπως ἐπιστηθῆ ἡ προσοχὴ τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν εἰς τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν διατάξεων περὶ χαρτοσήμου πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐπὶ τῇ παραβάσει τοῦ νόμου συνεπειῶν. Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀδειαι γάμων καὶ διαζυγίων συντάσσονται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου δραχμ. ἑκατόν. Πᾶν πιστοποιητικὸν προσαγομένου διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀδείας γάμου ἀφορῶν τὴν ἀγαμίαν εἶτε τὸ ἄσχετον τῆς συγγενείας τῶν μελλονύμφων συντάσσεται ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου τῶν εἴκοσι δραχμῶν. Αἱ ὑποβαλλόμεναι αἰτήσεις τῶν ἱερέων πρὸς τὴν ἀρμόδιαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν, διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀδείας γάμου συντάσσεται ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμ. τριῶν. Ἐν ἡ περιπτώσει ὁ ὑποβάλλων τὴν οἴτησιν ἱερέως ἀναλαμβάνει ὑπὸ προσωπικὴν του εὐθύνην τῆ τε ἀγαμίαν ὡς καὶ τὸ ἄσχετον τῆς συγγενείας τῶν μελλονύμφων καὶ ἔνεκεν τούτου οὐδὲν προσκομίζει πιστοποιητικὸν Κοινοτικῆς ἢ Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἢ αἰτήσις τοῦ ἱερέως δέον νὰ θεωρῆται καὶ ὡς πιστοποιητικὸν συγχρόνως, ὑπόκειται δὲ εἰς χαρτοσήμανσιν ἐκτὸς τοῦ χαρτοσήμου τῶν τριῶν δραχμῶν τῆς αἰτήσεως, καὶ εἴκοσι δραχμ. τῆς πιστοποιήσεως. Τηλεγράφημα προερχόμενον ἐκ Κοινοτικῆς ἢ Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ ἀφορῶν τὴν ἀγαμίαν ἢ τὸ ἄσχετον συγγενείας μελλονύμφων θεωρεῖται πιστοποιητικὸν ἐπίσημον καὶ ὑπόκειται εἰς χαρτοσήμανσιν δραχμ. εἴκοσι. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ συνιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων ἐπὶ τῆς χαρτοσήμανσεως τῶν διαφόρων ἀποδείξεων πληρωμῶν τῶν

ἐνοριακῶν ἐπιτροπειῶν τῶν ὑποβαλλομένων αὐτοὺς μετὰ τῶν ἀπολογισμῶν πρὸς ἐξέλεξιν.

—Τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδωνος αἰτησαμένου παρὰ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ὅπως δωρήσῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἱερατικῆς σχολῆς Βελλᾶς ἀνὰ ἐν ἀντίτυπον ἐκ τῶν διπλῶν καὶ πολλαπλῶν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ θεολογικοῦ σπουδαστηρίου, ἡ σχολὴ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν ἐδέχθη τὴν αἴτησιν, ἡ δὲ Σύγκλητος ἐνέκρινε τὴν ἀπόφασιν μετ' ἐξαιρετικῆς προθυμίας.

—Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν ἤκουσε τοῦ Κοσμητοροῦ τῆς ἀγγέλλοντος ἐπισήμως εἰς αὐτὴν περικοπήν τῆς διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς Μιχαὴλ Διβαδᾶ ἔχουσαν οὕτω: «... τὴν δὲ ἐξ οἰκονομιῶν μου σχηματισθείσαν μικρὰν χρηματικὴν περιουσίαν μου συνισταμένην ἐκ τινῶν νέων μετοχῶν τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκ τινῶν χρεωγράφων ἐθνικῶν δανείων κληροδοτῶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικὸν καὶ Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον, ἵνα τὰ ἐκ ταύτης εἰσοδήματα δαπανῶνται εἰς πληρωσιν τῶν ἐπιστημονικῶν ἀναγκῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (οἷον εἰς ἀγορὰν βιβλίων, συνδρομὰς θεολογικῶν περιοδικῶν), ἢ εἰς ἐκπαίδευσιν ἢ περίθαλψιν ἀπόρου σπουδαστοῦ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ». Ἡ Σχολὴ εἰς ἄκρον συγκακινημένη ἐπὶ τοῖς αἰσθημασι τοῦ εὐσεβόφρονος ἀειμνήστου συναδέλφου εἰς βῆδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς ἐνήψισεν ὅπως ἀναρτηθῆ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Θεολογικοῦ Σπουδαστηρίου, προτείνῃ δ' εἰς τὴν Σύγκλητον τὴν τέλεσιν τοῦ τεσσαρακοθημέρου μνημοσύνου ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτοῦ. Τὸ κληροδότημα τοῦ μακαρίτου ἀνέρχεται περίπου εἰς δραχμ. 650,000.

—Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν δι' ἐγκυκλίου του ἐκoinοποίησε πρόσκλησιν πρὸς κατάταξιν ἀνθυπολοχαγῶν στρατιωτικῶν ἱερέων. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ καταταγῶσι πρέπει νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον αἰτήσεις μέχρι τῆς 20 ἐν. μηνὸς μετὰ τῶν ἐξῆς δικαιολογητικῶν: 1) Διπλώματος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἢ ἰσοτίμου ἐτέρας Ὀρθοδόξου Σχολῆς τῆς ἀλλοδαπῆς ἀνεγνωρισμένης ὑπὸ τοῦ Κράτους. 2) Πιστοποιητικὸν τοῦ Προέδρου τῆς Ἱεράς Συνόδου ὅτι κέκτηνται τὰ κανονικὰ πρὸς ἱερατείαν προσόντα, ὅτι χειρίζονται μετὰ δεινότητος τὸν λόγον, ἔχουσι σεμνὸν ἦθος καὶ τὸν βίον λεπτὸν καὶ πλήρη συναίσθησιν τῶν ὑποχρεώσεών των καὶ ἄκραν φιλοπονίαν, καὶ 3) ἀπόφασεως τῆς Ἀνωτάτης τοῦ Στρατοῦ Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς σωματικῆς αὐτῶν ἰκανότητος.

—Ἐν τῇ ὁδῷ Ἀράχθου τῆς συνοικίας ἀγ. Στυλίου μερίμνη τοῦ ἐφημερίου αὐτῆς πανοσ. ἀρχιμ. Νικάνδρου Σκουτέρη ἀνηγέρθη ἀντιπροπαγανδικὸν σχολεῖον ἐπὶ τῷ σκοπῷ καταπολεμήσεως τῶν παρ' ἡμῖν ξένων προπαγανδῶν. Ἡδη ἤρξατο λειτουργοῦν τὸ νυκτερινὸν αὐτῆς τμήμα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν λόγῳ κληρικοῦ διὰ μαθητᾶς δημοτικοῦ σχολείου καὶ γυμνασίου.

—Ἡ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τελετῇ

τῶν γραμμάτων διεξήχθη ἐν Μιτυλήνῃ μετὰ πολλῆς πανηγυρικότητος. Καί ἐν μὲν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Θεράποντος ἱεουργοῦντος τοῦ σεβ. μητροπολίτου κ. Ἰακώβου ἐτελέσθη ἡ θεία λειτουργία καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ἐπιμνημόσυτος δέησις ὑπὲρ τῶν ἰδρυτῶν, εὐεργετῶν, δωρητῶν καὶ συνδρομητῶν τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων τῆς πόλεως παρισταμένων καὶ πάντων τῶν ἐπισήμων μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῶν εὐαγγ. καθιδρυμάτων, τοῦ γυμνασίου καὶ τῶν ἄλλων σχολῶν, τῆς φιλανθρωπικῆς τοῦ Ὁρφανοτροφείου ἀνακουρούσης πένθημα ἐμβατήρια ἐν δὲ τῷ γυμνασίῳ μετὰ δευτέραν ἐπιμνημόσυτον δέησιν, καθ' ἣν ἡ Α. Σ. ἐξῆρε τὸ ἔργον τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τῆς παιδείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας, τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας εἶπεν ὁ καθηγητὴς τῶν Ὀρθοκεντικῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ κ. Κ. Τζηρίδης, μαθηταὶ δὲ καὶ μαθήτριαι ἔψαλον τῇ περιστάσει κατάλληλα ᾄσματα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5 φύλλῳ τοῦ «Παναίνου» δημοσιεύται ὑπόμνημα τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Ἀσαντοπόλεως κ. Χριστοφύρου καὶ Ἐρμοποπόλεως κ. Νικολάου περιέχον κρίσεις καὶ παρατηρήσεις αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Προκαταρκτικῆς Διαστροφῆς τοῦ Ἐπιτροπῆς τῆς συνελθούσης πρό τινας ἐν Ἀγίῳ Ὁρει καὶ ἧς μετέσχον οἱ ἐν λόγῳ ἱεράρχαι ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας Οἱ σεβασμιώτατοι διαπιστοῦσιν ὅτι ἐν ταῖς ἐργασίαις τῆς Ἐπιτροπῆς γενικῶς εἰσεῖν πρόποσις πάντων ἐκρουτάνευσε πνεῦμα ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἀγάπης, ὡς καὶ πνεῦμα συντηρητικότητος, χαρακτηριστικοῦ γνωρίσματος τῶν ποιμένων τῆς Ὁρθοδ. Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, οἷο καὶ «οὐδεὶς εὖς διανοήθη, πολλῶ δ' ἦστον καὶ ἐπεχείρησεν ἰὰ προτείνῃ μεταρρυθμίσεις ἐπὶ τῷ νεοτερικῶ ἔργῳ». Ἐπ' ἰσῆς διατυπώσεται ἡ παρατήρησις ὅτι καὶ αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπαβάνοντο ὁμοφώνως. Οἱ σεβασμιώτατοι προτείνουσιν ἐν τῷ ὑπομνήματι αὐτῶν ὅπως ἡ συγκληθησομένη προσυνόδος ὀνομασθῆ ἢ μᾶλλον «Τοπικὴ Σύνοδος» κατὰ συμβῆσιν πρὸς τὴν παραδεδεμένην ἐκκλησιαστικὴν ἐπιλογίαν καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν συνόδων. «Ἐπιμένοντες τυχόν εἰς τὴν ὀνομασίαν «Προσύνοδος», ἀντὶ τῆς ὀνομασίας «Τοπικῆς», κινδυνεύομεν εἰς πλεόν, συνερχόμενοι εἰς τὴν Προσύνοδον, ἢ ἀρῆσομεν τὸ ἔργον ἡμῶν ἀπὸ τῆς συζητήσεως, τίνα σκοπὸν ἔχει ἡ σύγκλησις τῆς Προσυνόδου καὶ ποῖα ἡ σχέση τῆς πρὸς τὴν μέλλουσαν νὰ συγκληθῆ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, καὶ ποῖαν ἰσχὺν καὶ ἐκτασὶν θὰ ἔχουσιν αἱ ἀποφάσεις τῆς. Δὲν εἶνε δὲ παράδοξον νὰ ὑπερβῶσιν ἐν αὐτῇ ἐκεῖνοι, εἴτι εἰ, ἐμνησθόντες τὴν λέξιν Προσύνοδος, θὰ ἔχουσι τὴν γνώμην, ὅτι δέον ἢ Προσύνοδος νὰ προπαρασκευάσῃ ἀπλῶς ἐργασίαν διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, καὶ οὐχὶ νὰ ἐκδώσῃ ἀποφάσεις ἐκτελεστέας μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς Οἰκουμενικῆς. Ἐν τοιαύτῃ ὁμως περιπτώσει, ἐάν δηλ. μία τοιαύτη γνώμη διατυπωθῆ καὶ γίνῃ ἀποδεκτή καὶ ἐπιβεβαιωθῆ, δὲν νομίζετε ὅτι ἀπ' ἐνός μὲν κινδυνεύομεν νὰ εὐρεθῶμεν εἰς φαῦλον κύκλον—ἢ Π. Δ. Ἐπιτροπὴ τί ἄλλο ἔκαμεν ἢ προπαρασκευάσασεν ἐργασίαν;—

ἀπ' ἑτέρου δὲ κινδυνεύομεν νὰ μὴ ἀξιοθῶμεν ποτέ, εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν τοῦλάχιστον, νὰ παρευρεθῶμεν εἰς Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, εἰς ἣν νὰ ληφθῶσιν ἀποφάσεις ἐκτελεστέαι καὶ ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸ σωτηριώδες ἔργον τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀποῦ τῶσας δυσκολίας εἰσείκομεν διὰ τὴν σύγκλησιν ἀπλῆς Προσυνόδου καὶ ἀπ' αὐτῆς καὶ αὐτὴν τὴν σύγκλησιν τῆς Π. Δ. Ἐπιτροπῆς ἐθεωρήσομεν ἄληθες κατόρθωμα τῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Τὴν προσεχέουσαν Ἀστυέρων καὶ τὴν Πέμπτῃν ἐλήφθησαν ἐκ ἐξῆς τηλεγραφήματα ἐκ τῶν ὁποίων καταφαίνεται ὅτι δυστυχῶς ἐπλήθευσε σοβαρὰ διέσπασις ἐν τῇ ἐκλογῇ Πατριάρχου.

Ἐκ Δαμοσκίας

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον Ἀθηνῶν

Θεῖα χάριτι κανονικῶς ἐκλεγέντες Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἐξαιτούμεθα εὐχὰς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλεγμένους Πατριάρχης Ἀρσένιος

Ἐκ Δαμοσκίου

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Κύριον Χρυσόστομον Ἀθηνῶν

Ἐμπνεύσει Ἁγίου Πνεύματος ψῆφῳ Κλήρον καὶ λαοῦ σήμερον ἐν Πατριαρχικῷ ναῷ Δαμοσκοῦ ἐξελέγημεν κανονικῶς Πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς. Αἰτούμεθα πολέμιον ἀεωγῆν ὁμωτέρων ἀδελφικῶν εὐχῶν, διαβεβαιούμεθα αἰσθήματα ἄκρου σεβασμοῦ.

Ἐμφηρισμένους Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος

Ἐκ Δαμοσκοῦ

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Κύριον Χρυσόστομον Ἀθηνῶν

Σήμερον τελεσθείσης πανηγυρικῶς ἐνθρονίσεως ἡμῶν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ Δαμοσκοῦ αἰτούμεθα αὐτῆς ὁμωτέρας εὐχὰς πρὸς κατὰ τὸν ἐπιτελεσθῆν ἐψηλῶν καθημένων καὶ κραταίων σαλευομένης Ὁρθοδοξίας. Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐπεφυλάχθη ἢ ἀπαντήσῃ. Ἐν νεωτέρῳ δὲ πληροφοροῦντων μανθάνομεν ὅτι τὸν μὲν Ἀρσένιον ἐξέλεξαν οἱ 7 Ἀρχιερεῖς συμπεριλαμβανόμενοι καὶ αὐτοῦ, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον οἱ 4 καὶ οἱ ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Δ' ἀρχιεπισκοπικῆς ἐγκυκλίου προτρέπεται τὸ ἀνὰ τὴν Κύρον εὐσεβῆς πλήρωμα τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας ὅπως παράσῃ τὴν εἰσφορὰν τοῦ διὰ τὸ μέλλον ἢ ἀνεγερθῆ ἐν Ἀθήναις μέγαρον τῶν ἀνακλήρων πλείου, ὅφ' ὃ θὰ σεργιῶσιν καὶ θὰ περιθάλλονται εἰ κατὰ τοὺς πατριωτικῶς πολέμους ἀνυχήσαντες νὰ πάθωσιν ἀνακηρίαν καὶ εἰ παντοειδῶς προσόντες πολέμιτοι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ ἱερὰ σύνοδος τῆς πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας ἤρξατο ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐνεστώτος ἔτους ἐκδίδουσα ἰδίῳ ἐπίσημον δελτίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Περιοδικὸν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχης». Ἡ σύνταξις τοῦ

φύλλου ἐν τῷ πρώτῳ ἀριθμῷ ἐκφράζει τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι «τὸ περιοδικόν, ἀγρυπνοῦν ἐπὶ τῆς θεοδότου διδασκαλίας καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἱστάμενον ἐπὶ τοῦ ἀκλονήτου ἐδάφους τῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν διατάξεων, θὰ ἀφοσιωθῇ ὅση αὐτῷ δύναμις εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἣτις δύναται πλήρως νὰ ὑφίσταται καὶ ὑπὸ τὰς συνθήκας τοῦ συγχρόνου πολιτεύματος ἡμῶν».

— Ἐν Παρισίοις ἰδρύθη σωματεῖον ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Εἰκόν», σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ διατήρησις καὶ σπουδὴ τῆς ἀρχαίας εἰκονογραφίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀνά τὴν ρωσικὴν διασπορὰν διαδόσεως πιστῶν ἀντιγράφων τῶν ἀρχαίων εἰκόνων, τῆς συνεισώσεως καὶ ὑποστηρίξεως τῶν νσαρῶν ρώσων εἰκονογράφων, τῆς διοργανώσεως εἰδικῶν μαθημάτων εἰκονογραφίας καὶ σχετικῶν διαλέξεων διὰ προβολῆς φωτεινῶν εἰκόνων. Τὸ σωματεῖον κατ' ἔτος διοργανῶναι ἐκθέσεις εἰκόνων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ρώσων εἰκονογράφων, ἐξέλεξε δ' ὡς προστάτην αὐτοῦ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, «τὸν ἐνθουσιώδη ἐκείνον ὑπέρμαχον τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς πρὸς τὰς ἁγίας εἰκόνας τιμῆς», ἀφοῦ σημερον τοσοῦτος ἄγων ἐν Ρωσίᾳ ἠγέρθη ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, αἵτινες διαρπάζονται, καταστρέφονται ἢ κατὰ πλήρη βαγόνια φυγαδεύονται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς πώλησιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς εἰς ἀσεβεῖς χεῖρας... Ἡ πᾶσα αὕτη δραστηριότης τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου ἀπώτερον σκοπὸν ἔχει τὴν ἐν τῇ πατρίδι ἐν καιρῷ ἀναστήλωσιν τῶν ἐξαφανισθεισῶν εἰκόνων καὶ τῆς εὐπρεπείας τῶν τέλεον γυμνωθέντων ἱερῶν ναῶν.

— Ἀνεγράφη ὅτι κατ' εἰδήσεις ἐκ Σόφιας ὁ εἰς τὴν βουλγαρικὴν πρωτεύουσιν ἀπὸ πολλοῦ προσφυγῶν ρώσος ἀρχιεπίσκοπος Θεοφάνης παθῶν ἐκ νοσήματος ψυχικοῦ ἐκ τῆς ἐμμόνου ἰδέας ὅτι αὐτὸς ὑπέρβεν ὁ κύριος αἷτιος τῆς καταστροφῆς τῆς Ρωσίας ὡς πρῶτος συστήσας πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν τὸν διαβόητον Ρασπούτιν, ἐνεκλείσθη εἰς φρενολογικὴν κλινικὴν. Ὁ δυστυχῆς ρώσος κληρικὸς εἶχε χρηματίσει πρὸ τῆς εἰς ἀρχιερέα προαγωγῆς του ἀνικηρότατος τῆς ἐν Πειρουπόλει Θεολογικῆς Ἀκαδημίας καὶ καθηγητῆς αὐτῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Β.βλινκῆς Ἰσορίας, διακρίνεται δὲ διὰ τὴν βαθειάν του μόρφωσιν, τὴν μεγάλην του ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν σπανίαν εὐσέβειάν του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΜΗΣ

Ἡ Α. Α. ὁ Πάπης Ρώμης ἀπέλυσεν ὑπὸ χρονολογίαν 31 Δεκ. 1930 ἐγκύκλιον διεξοδικωτάτην περὶ τοῦ χριστιανικοῦ γάμου, ἐγνωσμένην νῦν ὡς «Casti connubii» καὶ εὐρύτατα ἀναλυομένην καὶ σχολιαζομένην ὑπὸ τοῦ λατινικοῦ τύπου. Ἡ ἐγκύκλιος μετὰ εἰσαγωγὴν περὶ τῆς ἀφορμῆς καὶ τῶν ἀρχῶν αὐτῆς διαιρεῖται εἰς τρία μέρη. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐξ αὐτῶν πραγματευθεῖται περὶ τῶν ἀγαθῶν τοῦ πραγματικοῦ γάμου κατὰ τὸν Δύγουστινον (περὶ τῶν τέκνων, τῆς συζυγικῆς πίστεως καὶ τοῦ μυστηρίου), ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐκτίθενται αἱ πολέμια τῇ περὶ γάμου διδασκαλίᾳ πλάναι καὶ αἱ κατὰ τοῦ συζυγικοῦ βίου προσβολαὶ (ἢ κατὰ τῆς ἀγιότητος τοῦ γάμου, τῶν τέ-

κνων, καὶ τοῦ μυστηρίου ἐπίθεσις), διὰ δὲ τοῦ τρίτου παρέχονται ὑποδείξεις καὶ συστάσεις περὶ τοῦ τρόπου τοῦ περιορισμοῦ τῶν καταχρήσεων τούτων καὶ τῆς πανταχοῦ ἀποκαταστάσεως τοῦ πρὸς τὸν γάμον ὀφειλομένου σεβασμοῦ. Τῇ ἐγκυκλίῳ ταύτῃ συνδημοσιεύεται ἐν τῷ λατινικῷ τύπῳ καὶ ἡ περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ ιγ' ἢ ἐγνωσμένη ὡς «Arcanum divinae sapientiae» καὶ ἀπολυθεῖσα κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1880.

— Τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ὡς ἐκτακτος ἀπεσταλμένος τοῦ Βατικανοῦ ὁ λατίνος ἐπίσκοπος Κων)πόλεως σεβ. Κάρολος Μαργκότι, κομίζων πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιστολὴν τοῦ γεν. γραμματέως τοῦ Βατικανοῦ καρδινάλιου Πατσέλι. Ὁ παπικὸς ἀπεσταλμένος φέρεται ἐξουσιοδοτημένος πρὸς διευθέτησιν ἐκκρεμῶν τινῶν ζητημάτων ἀφορώντων εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι δυτικούς τὸ θρησκεισμα.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Α. Σ. ὁ πρωθιεράρχης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας παθῶν ἐκ νευραλγίας ἠναγκάσθη τῇ συμβουλῇ τῶν ἱατρῶν νὰ ἀπόσχῃ πάσης ἀσχολίας ἐπὶ τριήμερον καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ ταξείδιον μακρὰν τοῦ Λονδίνου πρὸς ἀνάρρωσιν. Φαίνεται ὅτι τὸ εἶδος τῆς νευραλγίας εἶνε σοβαρὸν, ἐπιβάλλει δὲ ἀπόλυτον ἀνάπαυσιν.

— Ὁ ἀγγλικὸς θρησκευτικὸς τύπος δημοσιεύει εἰς περίοπτον θέσιν γράμμα τῆς Α. Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τοὺς τίτλους «Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἀναγνωρίζει τὰς ἀγγλικανικὰς χειροτονίας. Τὸ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον (Καντερβουρίας) πατριαρχικὸν γράμμα: ἱστορικὰ ἔγγραφα». Τὸ γράμμα τοῦτο, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξανδρείας Μελετίου καὶ χρονολογούμενον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων τοῦ παρελθόντος ἔτους, δημοσιεύεται ἐν ἀγγλικῇ μεταφράσει γενομένη ὑπὸ τοῦ αἵθεσ. Canon G. A. Douglas καὶ ἐπιτεθεωρημένη ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ. Ἐν αὐτῷ ἡ Α. Π. ἀγγέλλει ὅτι, σὺν τοῖς συγκαταληκτοῖς ἐπὶ τῇ Γεννήσει τοῦ Κυρίου, προσφέρει ὡς δῶρον τὴν εἰδήσιν ὅτι ἡ ἱερὰ σύνοδος τῶν μητροπολιτῶν τοῦ ἀποστολικοῦ καὶ πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας προῆλθεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ἀπὸ ἐπόψεως ὀρθοδόξου κύρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, προστίθεται δ' ἐν μεταφράσει αὐτοῦ τοῦτο τὸ κείμενον τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως. Τινὰ τῶν ἀγγλικῶν φύλλων ἐπάγονται ὑπομνηματικῶς ὅτι προῦπήρχεν ἡδη ἀπὸ τοῦ 1922 ἢ τῆς ἱερᾶς συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κ)πόλεως περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἀγγλικ. χειροτονιῶν δήλωσις, ἣτις κατόπιν ἐγένετο καὶ ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου.

ΕΙΣΦΟΡΑ

Ἡ συγγενὴς τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἰκαρίας Νεοφύτου Ἀγαπίου Κοτζαμανίδου ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον δρχ. 1000 ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλῆσ. Ὁρφανοτροφείου Βουλγαγιμένης μετὰ τῆς παρακλήσεως ὕπὸς τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τελεσθῆ μνημοσυνον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ὁρφανοτροφείου.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἄμυλκα Σ. Ἀλιβιζάτου, Τὸ «Ρηνάκι» τῆς Πλάκας, Ἀνατύπωση ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν σπουδῶν. Ἀθήναι 1930.

Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν: Κρίσεις διαγωνισμάτων Νομικῆς Σχολῆς (Ζ', ΙΑ' καὶ ΙΙ' Σγυυτείου) Ἀθήναι 1930.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

116 Ὁ Πρόεδρος τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. Γρεβενῶν διακηρύττει ὅτι, συμφώνως τῇ Νόμῳ 4684 «περὶ ἰδρύσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας» καὶ κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 7 ἀποφάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. Γρεβενῶν, ἐκτίθεισιν εἰς πλειοδοτικὸν διαγωνισμὸν τὴν πώλησιν τῶν κάτωθι εἰδῶν τῆς Ἱ Μονῆς Ἁγ. Νικάνορος. 1) 50 ὀκάδων μέλιτος, 2) 50 ὀκάδων γιδόμαλλον, 3) 50 ὀκάδων ἀλύτου βουτύρου καὶ 4) 50 κοιλῶν σίτου. Ὁ διαγωνισμὸς διενεργηθήσεται ἐν Γρεβενοῖς τὴν 15ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Γρεβενῶν, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐθν. τραπέζης Γρεβενῶν καὶ τοῦ Ἐγγυημένου τῆς Μονῆς, ἢ τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν αὐτῶν. Ἡ πρώτη προσφορά διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἂν ἀποφάσεως ὀρίσθη τοῦ μὲν μέλιτος ἐκ δραχμῶν 15, τῶν δὲ γιδόμαλλον ἐκ δραχμῶν 15, τοῦ βουτύρου εἰς δραχμὰς 40, τοῦ δὲ σίτου εἰς 100 κατὰ κοιλόν. Ἡ προκαταβολὴ ἔσται διὰ μὲν τὸ μέλι δρ. 200, διὰ δὲ τὸ βούτυρον δρ. 500, διὰ τὰ γιδόμαλλα δρ. 160 καὶ διὰ τὸν σίτον δρ. 500. Τὰ συμβολαιογραφικὰ κηρύκεια καὶ τὰ ἔξοδα δημοσιεύσεως εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν» καὶ «Ἡχώ Μακεδονίας» ἐπιβαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην, ὑποχρεούμενον νὰ παραλάβῃ ὅλα τὰ εἶδη ἐκ τῆς Μονῆς, μετὰ τὴν καταβολὴν ὀλοκλήρου τοῦ ἀντιτίμου εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, τῇ προσυγγῆ σχετικῆς ἀποδείξεως. Ἐν Γρεβενοῖς τῇ 31ῇ Ἰανουαρίου 1931. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. † ὁ Γρεβενῶν Νικόλαος.

117 Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εἰδρυτανίας διακηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως ὀριζομένην ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1930 ἕως 31 Ἀγούστου 1931, τὰ ἐν τῇ θέσει Γούρνης τῆς περιφερείας Καστανιάς Ἀρακυνθίων κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Προυσῷ, καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν ἐβδόμην (15) Φεβρουαρίου 1931 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Ἀρακυνθίων, ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, ὡς καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν Καρπενησίῳ ὀπομάτος τῆς Ἐθνικῆς τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Προυσοῦ. Ἄπαντα τὰ ἔξοδα δημοσιεύσεως, κηρυκείων, συμβολαίων κ.τ.λ. βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην, ἐν περιπτώσει ματαιώσεως τῆς δημοπρασίας, δι' οἰονδήποτε συντρέχοντα λόγον, ἢ δημοπρασία ἐπαναληφθήσεται τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ἐκάστης τῶν ἐνεργουμένων δημοπρασιῶν. Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 20 Ἰανουαρίου 1931 ὁ Πρόεδρος τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο. Δ. Ε.Π. † ὁ Ναυπακτίας Ἀμβρόσιος.

118 Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εἰδρυτανίας διακηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως ὀριζομένην ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1930 ἕως 31 Ἀγούστου 1931 τὸ ἐν θέσει Καρούς τοῦ Προυσοῦ χάνιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Προυσῷ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν αὐτοῦ, τὴν 15ην Φεβρουαρίου 1931 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Ἀρακυνθίων, ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, ὡς καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν Καρπενησίῳ δ]

Ἀθανασίου ἢ Σπυρίδωνος Λαυριώτου, ἱατροῦ, προσυνητάριον τῆς ἰ. μονῆς Μεγίστης Λαύρας τῆς ἐν Ἀθῶν. —Τὸ προσυνητάριον τοῦτο καταλαμβάνει ὀλόκληρον τὸ β' τεῦχος τοῦ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκδιδομένου ἀγιορειτικοῦ Περιοδικοῦ «Ὁ Ἀθως». Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει 1930.

ματος τῆς ἔθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ. Ἄπαντα τὰ ἔξοδα δημοσιεύσεως, κηρυκείων, συμβολαίων κ.τ.λ. βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως τῆς δημοπρασίας, δι' οἰονδήποτε συντρέχοντα λόγον, ἢ δημοπρασία ἐπαναληφθήσεται τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ἐκάστης τῶν ἐνεργουμένων δημοπρασιῶν. Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 20 Ἰαν. 1931 ὁ Πρόεδρος τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. † ὁ Ναυπακτίας Ἀμβρόσιος.

119 Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εἰδρυτανίας διακηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως ὀριζομένην ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1931 ἕως 31 Ἀγούστου 1931 τὰ ἐν θέσει (Δρόση Βρύσι) τῆς περιφερείας Βελωτᾶς κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Προυσῷ καὶ ἐν συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν αὐτοῦ τὴν 15ην Φεβρουαρίου 1931 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥρ 10-12 τῆς Μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Ἀρακυνθίων ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ, ὡς καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν Καρπενησίῳ ὀματος τῆς ἔθνικῆς τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ. Ἄπαντα τὰ ἔξοδα δημοσιεύσεως, κηρυκείων, συμβολαίων κ.τ.λ. βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως τῆς δημοπρασίας, δι' οἰονδήποτε συντρέχοντα λόγον, ἐπαναληφθήσεται τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ἐκάστης τῶν ἐνεργουμένων δημοπρασιῶν. Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 20 Ἰαν. 1931 ὁ Πρόεδρος τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. † ὁ Ναυπακτίας Ἀμβρόσιος.

120 Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εἰδρυτανίας διακηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως ὀριζομένην ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1930 ἕως 31 Ἀγούστου 1931 τὰ ἐν Δερικόβῃ (Χαλικίῳ) κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Καρπενησίῳ, καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν, αὐτοῦ, τὴν 15ην Φεβρουαρίου 1931 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς Μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Κουρήτιδος, ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ ὡς καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν Ἀγρινίῳ ὀματος τῆς ἔθνικῆς τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προυσοῦ. Ἄπαντα τὰ ἔξοδα τῆς δημοσιεύσεως, κηρυκείων, συμβολαίων κ.τ.λ. βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην. Ἐν περιπτώσει ματαιώσεως δημοπρασίας, δι' οἰονδήποτε συντρέχοντα λόγον, ἢ δημοπρασία ἐπαναληφθήσεται τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ἐκάστης τῶν ἐνεργουμένων δημοπρασιῶν. Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 20 Ἰαν. 1931 ὁ Πρόεδρος τοῦ τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. † ὁ Ναυπακτίας Ἀμβρόσιος.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΦΟΜΩΝ	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 60.	ΕΣΩΤ. ΦΡ. 60.
ΑΜΕΡ. ΔΟΛ 3	ΜΟΜΟΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 100
ΜΑΘΗ ΚΟΡΙΘΩΝ ΔΡΧ. 60.	ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30
	ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τύπος «Φοίνικος» Ὄδος Σταδίου 44, Ἀθήναι